

stadig var blevet orienteret, havde stimuleret den offentlige debat om protesterne. Så vidt han kunne se, havde det hidtidige arbejde ikke afsløret særlig store modsætninger. Hans parti kunne meget stærkt anbefale, at man fik de to lovforslag færdige i den foreliggende samling. Idet han i øvrigt henviste til sine bemærkninger ved den forrige førstebehandling, fremhævede han den solidaritet, han mente at kunne spore mellem de kommuner, der deltog i forhandlingerne om frivillige kommunesammenlægninger.

*Sigsgaard* (SF) fandt, at lovforslagets gennemførelse ville være ensbetydende med et ganske pænt skridt fremad. Han mente dog ikke, at det var vidtgående nok. Kommunerne burde være så store, at de dækkede de naturlige handelsoplande. En kommune arbejdede ofte med ikke lovbundne opgaver som f. eks. boligbyggeri og erhvervsudvikling. Hvis hele det erhvervsøkonomiske område var omfattet af kommunen, ville denne få bedre muligheder for at arbejde med disse vigtige ting. Amtskommunerne burde også være større. Skitse 3 i landsplanudvalgets publikation „Regionsplanlægning og regionsinddeling“, der var baseret på 12 regioner, nemlig 6 i Jylland og 6 i det øvrige land, indeholdt store fordele. Han fremhævede endvidere det ulykkelige i, at hovedstadsområdet holdes uden for reformen. Hvis ikke Storkøbenhavn kunne tages med i reformen, måtte det være nødvendigt, at også Frederiksborg amt og Roskilde amt foreløbig holdtes udenfor.

*Iver Poulsen* (Uafh) kunne tilslutte sig principperne i forslaget, men ville dog understrege, at man lagde stor vægt på, at sammenlægningerne i videst mulig udstrækning skete på frivillig basis. Han mente endvidere, at det ville have været det bedste, om man havde søgt at løse spørgsmålet om opgavefordelingen, før man gik i gang med strukturproblemet. Byrdefordelingsproblemet og skattegrundlagets ændring kommunerne imellem og kommunerne og staten imellem burde også løses samtidig med de foreliggende forslag.

Han fandt, at der var grund til at overveje, om ikke ministerbemyndigelsen i forslagets § 12 gik for vidt. Han var endvidere betænkelig ved at lade folketinget udpege medlemmer til den kommission, der skulle administrere inddelingslovene. Hvad regionsinddelingen angik, så mente han, at der var meget, der talte for, at antallet af amter burde reduceres væsentligt, måske til 7 eller 8 i overensstemmelse med et af forslagene i landsplanudvalgets redegørelse.

*Diderichsen* (LC) kunne tiltræde principperne i forslaget. Med hensyn til primærkommunerne havde han ingen væsentlige indvendinger. Hvad angik sekundærkommunerne fandt liberalt centrum, at det var en betydelig mangel, at forslaget ikke gik videre i retning af større og færre enheder, de såkaldte regionalkommuner. Han sluttede med at opfordre ministeren til at fremsætte lovforslag om oprettelse af sådanne regionalkommuner. Hvis ikke det skete, ville man selv overveje at fremsætte et forslag.